

Ki vagyok én, honnan jöttem és merre tartok?- ez volt a legelső gondolat ami eszembe jutott a pályázat elolvasása után, arra jöttem rá, hogy nincs egy tiszta képem arról, hogy ki vagyok és honnan jöttem, terveim a jövőre nézve viszont annál inkább tiszta képet alkotnak. Most döböntem rá arra, hogy a személyemet a mindennapokban nem én határozom meg, hanem az adott szituációk amikben épp vagyok beleértve a változó társaságot és a társadalmi elvárásokat. Talán úgy tudnám önmagam meghatározni, aki mindenkinek és mindennek megakar felelni, közben szorongva, hogy ugyan azokat a hibákat fogja elkövetni, mint az elődei. Úgy döntöttem, hogy sorra veszem életem eddigi meghatározó pillanatait és megkeresem létem értelmét a 21dik század bolond világában.

Rosszul kezdődött már akkor, mikor még nem is voltam megszületve, szüleim az Ádám nevet választották számomra, amikor ezt közzé tették szűk családi körben dédmamám azt mondta, hogy nem fog soha a kezébe venni ezzel a névvel, mert ez cigány név. A legrosszabb ebben az, hogy mire megszülettem volna ő öngyilkos lett. Jelenleg én is pisolyogva tekintek erre vissza néha, viszont mélyen bánom, hogy már elítélve születtem meg és a gyász koronázta meg a születésem okozta boldogságot a családomon belül. (Talán ami elsomorít jelenleg mégjobban az az, hogy az emberek nagy része pont olyan, mint dédmamám, úgy ítélnék, hogy még nem is tudják ki vagy igazából és lehet soha nem is fogják tudni. Én pedig sok esetben az ilyenekre alapozom azt hogy ki is kell/kellene legyek én.) Mindezek ellenére öt éves koromig felcseperedtem nagyon jó családi körülmények között, viszont ekkor fordult a feje tetejére minden nem csak az én, hanem a családom életében is. Gyerek fejjel, nekem akkor az volt a legnagyobb örömöm, hogy beíratkoztam focizni, ezáltal tartozhattam egy új közösséghez, és hirtelen célok alakultak ki a fejemben. Értékrendem a világban már akkor tükröződött mivel édesanyám néptáncra szeretett volna engem beírtni, viszont én erre azt mondtam, hogy nem láttam még milliomos táncost, de focistát igen, és én focizni akarok járni, mert gazdag akarok lenni. Életemet 17 éves koromig nagyban meghatározta a foci iránti szeretetem, viszont ne haladjunk ennyire előre. Ezzel egyidőben a két évvel nagyobb bátyámat diagnosztizálták egy nagyon ritka izületi betegséggel, amit az orvosok hanyagsága és szakmai képzetlensége okozott. Ő lebénult és tolókcocsiba került, azért mert az orvosok, nem volt képesek kellő figyelmet és odafigyelést szentelni, nekük az életük ment tovább, viszont a miénk tanácstalanná vált. Anyum az orvosokat járta testvéremmel és eközben a törvényszéket Bukarestben azért, hogy testvérem gyógyszere ingyenes legyen az országban, apum dolgozott éjjel-nappal. Én általában nagyszüleimre voltam hagyva, velük nevelkedtem. Ezekben az években, nehezen éltem meg a figyelem hiányt, nem értettem, hogy miért van mindig a hangsúly a testvéremen és miért vannak velem úgy, hogy valahogy felnövök. Kialakult bennem egy feltűnési viselkedés, hyperaktív voltam, bujkáltam, hogy keressenek és rajtam legyen a fénypont, hülyeséget hülyeségre halmoztam.

Ahogy említettem ezelőtt elkezdtem focizni ebben az időszakban, találtam magamnak valamit, amiben kitudok teljesedni és megkapom miatta a kellő figyelmet. Bár rosszul indult, mert nem én voltam a legtehetségesebb a csapatban. Nem vittek a társaimmal bajnokságra, csak edzésre járhattam, de egy percre nem volt bennem az, hogy ez miatt feladjam, rabja lettem ennek a sportnak. Egy év rendszeres edzés és otthoni plusz felkészülés után alaptagja lehettem a csapatnak. Ettől kezdve keményen dolgoztam, hogy elismerést szerezzek, legfőképp a szüleimtől. A munkámnak gyümölcse lett ugyanis pár éven belül csapatkapitánya lettem a csapatnak és sok helyen felfigyeltek rám. Ismeretséget, barátokat is

figyelmet szereztem magamnak.

Ami az iskolát illeti, bár hajlamom volt a hanyagságra szüleim nem hagyták hogy mellékes szerepe legyen az életemben, osztály első voltam a falum iskolájában. A tanárok szerettek, a fociban elért sikereim miatt sokan felnéztek rám, de mégsem éreztem magam jól összességében abban a közösségben. Mivel testvéremnek támasza kellett legyen, mindig a nagyobakkal lógtam, ahol elfogadtak, viszont az én korosztályom egyre jobban kilökött magából. Ez nagyrészt saját magamnak is köszönhető, mivel hülyének gondoltam az összeset, és nem is kerestem a társaságukat, mert vagy cigányok voltak, vagy magyarok akiknek cigányok a barátaik.

Meghatározó tényező volt az életemben amikor, testvérem korosztálya is gimnáziumba került. Felszabadultnak éreztem magam abból a szempontból, hogy nem tartozok rá felelőséggel (bár ekkora már nem volt elvárt, vagy bármi hasonló, viszont belül kötöttségemnek éreztem), viszont elballagott a legközelebb álló baráti közösségem. Új közösséget kellett keressek, nehéz volt beilleszkednem az osztályközösségembe. Nem egy volt az értékrendszerünk, nem bíztam bennük és nem tudtam felszabadulni köztük. Egy idő után feltudtam venni az ők stílusukat, viszont amire kezdtem volna bízni bennük, arra csalódnom kellett, itt megtanultam, hogy senkibe nem bízhatok. Legkisebb probléma volt az, hogy olyankor beszéltek ki amikor azt hitték, hogy nem hallom őket, nem az egyéniséggel volt bajuk, hanem azzal, hogy nem érdekel az állattartás, nem próbálom ki a szivarat velük, és hogy a foci mellett tanulok is, ergo stréberként tekintettek rám. Ez mellett volt egy incidensem az az osztályfőnöknőmmel és az igazgató nővel egyaránt. Divat volt akkoriban, hogy őket photoshoppoljuk rá pornó képekre. Én az oszimat az élettársát és az igazgató nőt ráraktam egy édes hármis képre és beküldtem abba az osztály csoportba amelyikbe nem volt mindenki benne, persze szándékosan a köpések elkerülése végett. Beküldtem a képet és másnap az igazgatóságra voltam hívatva... Itt tanultam meg ténylegesen, hogy soha senkibe nem bízhatok. Igazgatóságon az oszim sírva fogadott, ki akart rugatni az iskolából, anyumat is felhívatta. Mindent rám hordtak, viszont tudtam, hogy nem köphetem a többieket ugyan ezzel a váddal, mert gerinctelenség lenne. Rájöttem arra, hogy anyum akkor is mellettem áll amikor egyáltalán nem kellene, mert hibáztam. (kérték a telefonomat, hogy nézzék meg még vannak-e hasonló tartalmak, anyum viszont ellent mondott mondván, hogy az nem köztárgy és a saját problémám miket csinálok rajta, amíg nem teszem nyilvánossá, nagy közösség előtt.) Megtanultam azt is, hogy bármennyire nem az én felemre fúj a szél és én vagyok a hierarchia legalján igenis van jogom véleményt nyilvánítani. Végül nem rúgtak ki, még a magaviseletem sem húzták le, viszont az osztályfőnököm az elkövetkezendő két évben érezte rajtam, és bár azóta felnőtt ember lettem, a mai napig nem hajlandó köszönni, viszont ez már az ő kicsinyessége csak.

13-15 éves korom között ezeknek a társadalmi elítélésnek ellenére a falumon belül, karrierileg nagyokat léptem előre, amelyek akkor fontosak voltak számomra. Tagja lehettem a székely és kovászna megyei válogatottnak is, valamint a román válogatottban is szóba került a nevem. Az utóbbi végül soha nem jöhetett össze, amikor a legnagyobb esélyem lett volna rá, akkor sérülések hátráltattak, valamint hátrányomra szolgált az is, hogy nem egy nagyobb klub növendéke vagyok.

12 éves koromban volt a legnagyobb hideg zuhany az életemben, meghalt anyum felőli mamám. Nannyonak hívtuk mi, nagyon szoros volt a kapcsolatom vele, míg édesanyám tesómmal járta a

korházakat, mindig nála voltam. Tésztával várt mindig, azt csinálhattam amit épp szerettem volna, éjfélig tartó játékok az utcabeli barátaimmal, saját grund az udvaron és elképesztő szeretetet kaptam tőle, anyaként tekintettem rá. 13 évet küzdött rákkal, de egyszer nem hallottam a szájából, hogy fájna bármilye is vagy rosszul érezné magát. Mindig inkább harapagda a száját és ezt egy nagy mosollyal folytatta, hogy ne tűnjön fel nekünk. Utolsó két hetében nálunk volt Vargyason, akkor engedték haza a kórházból. Gyerek voltam, nem fogtam fel a súját annak, hogy véges az élete és nem lesz mindig velem. Nagyon kevés időt töltöttem vele, jobban érdekelt a játék a barátokkal, a foci és a videojáték. Haza vittük két hét után, azt mondta jobban érzi magát ez déli 12kor történt. A két falu között mindössze 8km van, két órákor vissza bicikliztem hozzá, hogy tudjak játszani az utcában. Bementem hozzá és félholt állapotban találtam, nem tudott beszélni sem mozogni, csak feküdt az ágyon. Felkucorodtam a fásládára, sírtam és imádkoztam..pár perc múlva annyi hangzott adott ki, hogy ne sírj Ádám, minden jó lesz. Ekkor hallottam utoljára a hangját, felhívtam anyumát, hogy siessenek mert nagy baj van. Ő azonnal hívta a mentőket, de Romániai szokás szerint ők három órára rá jöttek ki. Engem ezalatt anyum kiküldött az utcába, csak sírtam és vártam a mentőt. Elvitték, keresztanyumékhoz vittek engem, nem aludtam semmit, reggel mondták, hogy vége... Itt tanultam meg, hogy az élet tényleg véges ezen a földön, és megkell becsülni minden egyes pillanatot amit szeretteinkkel tölthetünk, mert akármelyik apró mosoly az utolsó lehet. Össze voltam törve, tisztán emlékszem, hogy egy éven keresztül azt mondtam mindig ha leszidtak otthon, hogy engem nem szeret senki, egyedül Nannyo szeretett engem igazán ezen a földön. Egyre többet bújtam el ilyenkor, hogy egyedül lehessenek, utáltam mindenkit, elveszett a bizalmam Isten felé is. Ezt az éneket csak anyumék látták akkor, a külvilágnak továbbra is a vagány gyereket próbáltam mutatni.

Rá két évre meghalt apum felőli mamám is..., bár velünk egy udvaron laktak ő nem volt annyira hozzám nőve. Végbél rákot diagnosztizáltak nála, rá fél évre meg is halt. Az ő halálából azt a tanulságot szűrtem le, hogy minden fejben dől el. Míg Nannyo 13 éven keresztül egyszer nem mutatott hajlamot arra, hogy mentálisan össze törjön, és elfogadja, hogy neki közeleg a vég, mamámnál ez az első pillanatban megjelent. Mindig mondogadta, hogy gyere légy velem amíg tudsz, mert már nincs sok hátra, én próbáltam így is tenni, hogy ne kövessem el ugyan azt a hibát mint Nannyoval. Mama hamar feladta mentálisan a harcot a betegségével ez okozta az egész szervezete gyors leépülését.

Nyolcadik osztály nagy tétként számított minden diák életében pálya választás és tovább tanulás szempontjából. Én azt akkor mellékes célként vettem, minden álmom az volt, hogy bejussak a Csíkszeredai foci akadémiára. Májusban volt két válogató edzőtábor, nagy reményekkel mentem oda, hisz folyamatosan érdeklődtek felőlem az edzőimtől. A válogató kiválóan sikerült, posztomra elsőként jutottam be. Ezután már csak a vizsga volt hátra, amin remekül helyt álltam és bejutottam Hargita megye legjobb iskolájába a Márton Áron Gimnáziumba Természet tudomány szakra.

A vizsgák után két héttel már költöztem is fel Csíkszeredába mivel kezdődött az új csapattal a felkészülés. Bár alig vártam, hogy kezdetét vegye a felkészülés, mikor szüleim kivettek szó nélkül elindultam az akadémia kapui felé, egyszer pisolyogva vissza intettem nekük, majd mikor már nem láttak neki fogtam zokogni. A távolságot az otthontól ezután hamar megszoktam, nem voltam honvágyas típus soha. A beilleszkedéssel viszont annál nagyobb gondjaim voltak. Legtöbbjük már ismerte egymást, az első hónapban klikkesedések voltak, csak az volt a probléma, hogy én egyedül voltam egy klikk. Hárman

voltunk egy szobába, mi voltunk igazából a maradék. A beilleszkedést nehezítette a nyelvtudás hiánya, mivel a csapat fele románul beszélt, én meg nagyon alapszinten tudtam csak. A magány, a mindennapi nyomás, fizikai kimerültség és a teljesítményre vonatkozó mindennapi elvárások kihadtak a mentális egészségemre és a pályán nyújtott teljesítményemre is. Nem tudtam kiváltani a hozzám fűzött reményeket, egyre jobban rágörcsöltem erre, elveszettnek éreztem magam.. A csapatba lassan de megkaptam a saját közösségem, bár a közösségben kezdtem jól érezni magam, alapjáraton nem voltam boldog, sem a foci sem a tanulás nem ment úgy ahogy én szerettem volna... Eltöltöttem szűk nyolc hónapot az akadémián és úgy döntöttem, hogy más álmokat akarok inkább kergetni, nem erre vagyok hivatott.. A döntés meghozatala előtt sport pszichológushoz jártam, félttem feladni az álmomat, nem voltak más érdeklődési köreim, félttem más emberek véleményétől, de a pszichológus segítségével rájöttem, hogy csak az időmet húzom ha nem állok most szembe ezzel a problémával.. Mikor közöltem az edzői stábbal az első számú edzőm azt mondta, hogy ő is akart focista lenni de helyette 18 éves korára egyszer kőműves lett. Azóta sem tudom lenyelni azt, hogy ennyire lealacsonyított, minden nehéz pillanatban eszembe jut, hogy még azért is megcsinálom, hogy ennek az embernek mutassam meg, hogy értékesebb vagyok, mint ahogy ő gondolta. Összességében viszont nem keserű szájjal tekintek vissza, ismertem meg nagyon jó embereket, akikkel mai napig tartjuk a kapcsolatot és egy jó tanító leke volt életemre nézve.

Ezután Székelyudvarhelyre mentem iskolába és focizni hobby szerűen.. Nagyon nehezen indult el minden, nem abba az iskolába kerültem ahová szerettem volna, újra ismeretlen közösség, magány és elveszettség. Az új osztályossal fogadtam, hogy itt megfogok bukni, ha csak annyit tanulok mint Csíkba, az osztálytársaim kedvesek voltak viszont én ellöktem magamtól azonnal őket. Szobatársaim közül kettő meleg gyanús volt, egy büdös és egy fapofa. Csak aludni jártam a szobába, nem beszéltem senkivel, a magány amit igazából magamnak okoztam azzal, hogy nem bíztam senkibe felemésztett. Két hónapig pár órát aludtam éjjelente, mert folyton azt éreztem, hogy ha most lefekszek reggelre holt leszek. Ez a félelem okozott melkasi nyomást és légszomjat is, nem tudtam kontrolálni a gondolataimat.

Diáknapokon jött valamilyen szinten a kitörés ebből, igaz, hogy ital hatására, de kommunikálni kezdtem az emberekkel félelem nélkül, barátokat és ismerettséget szereztem szerte a városban. A z osztályomba is betudtam illeszkedni oszlopos tagja lettem a hátsó sor tagjának, itt az okos bolondok foglaltak helyet. Újra kezdtem érezni azt a felszabadultságot mint gyermek koromba, és az apró öröme adta boldogságot.

Még ebben az évben lett egy két évvel nagyobb barátnőm, akivel egy elég szikrás de mégis boldog három évet húztunk le együtt. Társadalmi elvárások szülei részükről nehezítették kapcsolatunkat, de ettől függetlenül vakon szerettük egymást. Ő volt az első nő az életembe akiben megmertem bízni, és ő volt az első aki elfogadott úgy, ahogy vagyok minden hibámmal együtt. Utólag vissza gondolva nagyon sok mindent tanultunk egymástól, amelyek bár nem karrierjeinkben segítettek, de hozzá járultak ahhoz, hogy felnőtt felelősség teljes emberek legyünk. Utólag csak a jó pillanatok maradnak meg, viszont az egyetem szülte távolság és a szülei ellenszenves hozzá állásuk miatt ami részben nekem is köszönhető nem tudott igazán kinyitni kapcsolatunk. Nem mondanám, hogy megbántam az elmúlt három évet, mert örülök, hogy része lehetett életemnek, viszont vannak olyan pillanataim amiket nem használtam ki miatta. Hallottam egy olyan mondás, hogy ha széna a mezőn nem fújja ki magát, akkor az odorba fogja,

ezt nem csak a nőkre lehet ráhuzni, hanem bármilyen döntés hozatalra, amelyet egy külső szél tud befolyásolni. Egész fiatalon lekötöttem magam, viszont ez segített rájönni arra, hogy most vagyok fiatal és ha most nem hozok olyan döntéseket az életemben amik kockázatosak lehetnek akkor többet soha. Most csak engem érintenek a döntéseimnek a következményei viszont később már akár egy egész családot is tudnak.

Mindeközben 10dik osztályban felkerültem Székelyudvarhely harmadik ligás felnőtt foci csapatába. Az elején nehéz volt érvényesülni, mint a pályán, mint azon kívül a felnőttek között. De a támogatásnak köszönhetően hamar belerázódtam, meglettem a helyem a csapatban. Megtapasztaltam milyen együtt lakni románokkal és három hétig volt alkalmam lakni egy spanyol sráccal is. Sokat fejlődtem az idegen nyelvek használatában, és közelebbről megismertem az idegen kultúrák szokásait. A nyári felkészülés alatt, nagyon jól ment a foci is, középvédőként megtudtam állni a helyem a nagyobb és tapasztaltabb játékosok közt. Elkezdődött a 11dik osztály, ezzel együtt romlott minden szempontból a teljesítményem. A suliban sok volt az elvárás, ez mellett olykor napi két edzés, vissza költöztem az intribe, ami nulla magánszférát és pihenési időt jelentett. Rövidesen kifordult a bokám, nem vártam meg, hogy kiteljem a rehabom, szinte azonnal álltam vissza, fájdalom csillapító egy idő után olyan lett számomra mintha cukorka lenne. Ezután sorra ficamodott ki újra és újra, egy röntgen felvétel után kiderült, hogy egyik szalagom teljesen el van szakadva. Műtétet nem vállaltam, hosszas rehabilitációs időszak következett. Volt időm elgondolkodni, hogy mennyi potenciált látok magamban, megérite nekem félre tenni mindent, és csak a focival foglalkozni. Az iskola nem támogatta, ott is folyamatos hisztik voltak, haza keveset jártam és szabad időm is kevéske volt. Miután újra edzésbe álltam, és a második edzésemen újra kifordult a bokám, eldöntöttem, hogy inkább másra szeretném az időmet áldozni, mint a focira.

Apum 16 év távol lét után, úgy döntött, hogy itthon csinál megélhetési lehetőséget, megnyitotta a saját autószerelő műhelyét. Miután a cipőimet szögbe akasztottam, próbált bele vezetni az autók világába, egyre gyakrabban dolgoztam a műhelyben, napról napra újakat tanultam. Jelentkeztem egy mentor programba 11dik osztályban, ami a szakma választásra összpontosult. Egy nagy cég vezető, autómérnök végzettségű mentorhoz jelentkeztem. Miután hallottam élettörténetét és körbe vezetett a Székelyudvarhelyi székhelyükön mégjobban megerősült bennem a szakma iránti vágyakozásom. Ez a vágyakozás odáig fajult, hogy szabadidőmben mindig ott voltam és amit tudtam bütykölttem én is. Azóta minden hétvégémet munkával töltöm, hogy tanuljak is, de ugyan akkor keressem is ki magamnak a költő pénzemet. Rájöttem arra, hogy nem mindegy, hogy az ember hogyan keresi a pénzét, bár a tanulás önmagában nem a siker kulcsa, de hozzá tud járulni egy úri pénzkeresési lehetőséghez. Élvezem amit csinállok, viszont mikor reggel 8kor kezdünk és olykor éjfélkor végzünk, hogy a határidők legyenek betartva és annyi pénzt keressünk, hogy tudjunk megtakarítani is jelentős összeget a jövőre, irritálónak tud válni.

Jelenleg érettségire készülök, ami nagyban fogja befolyásolni jövőbeli terveim és álmaim sikerességét, vagy bukását, de tudom, hogy mindenki saját sikere kovácsa, és ez szerint próbálok élni.

Ki vagyok én, honnan jöttem és merre tartok? -tettem fel magamnak a kérdést az írásom első sorában. Úgy érzem, hogy körvonalazódott bennem sok eddigi kérdésekre a válaszom, és van magamról

egy meghatározott képem, úgyhogy röviden válaszolnék kérdésekre.

Egy falusi paraszt gyerek vagyok, aki gyerek korában mindig a középpontban akart lenni, viszont mára az élet tanításai miatt, egy hallgatagabb ember lett, aki jól érzi magát nagy közösségben is, viszont szeret egyedül lenni. Bár elszakadtam a profi sportolói élettől, a sport mindig jelen lesz az életemben kikapcsolódásként és egy lelki terápiaként. Bár látszólag érzéketlen vagyok az emberi érzések befogadására, vagy átadására, belül gyenge lelkem van. Nehezen bízik emberekbe a mai látszatra épülő világban, ebből következően van nagyon sok beszélgető társam és van néhány barátom. Úgy gondolom, hogy ambicionista ember vagyok abban ami feltudja kelteni az érdeklődésemet, ez miatt siker éhesnek is gondolom magam. Bizalmam hiányának köszönhetően vannak problémáim a kommunikációval, nehezen kerülök beszélgetésbe bárkivel. Isten hívő ember vagyok, aki töretlenül bízik az Istenben, viszont a bibliai történeteket és a földi képviselőket nem tartom hivatalosnak. Szeretek autókkal bütykölni és filozófálni az élet és a halál közti viszonyról, valamint az emberi élet értelméről. Fontosak számomra a szeretteim, és az ők egészségük, mivel mindig félek, hogy talán most látok mosolyt utoljára az arcukon. Gazdag ember szeretnék lenni, aki élvezzi a munkáját, és megadhat mindent a családjának az nélkül, hogy megkellene vonjon bármit is magától. Céljaim közé tartozik egy autómérnöki egyetem elvégzése, amit szeretnék kamatoztatni egy műszaki vizsgáztató, valamint egy autó szalon létrehozására. Egyetemistaként szeretnék külföldön tapasztalatot szerezni, viszont utána mindenképp haza térni és itthon kamatoztatni az ott megszerzett tudást. Ezek mellett szeretném ha lennének projekt autóim, amelyekben kiteljesedhetek szakmailag. Elismerést szeretnék kapni és valamilyen szintű figyelmet, amit gyermek koromban nehezen kaptam meg. Szüleimnek minél hamarabb vissza akarom azt adni, amit tőlük kaptam és büszkévé szeretném őket tenni. Legnagyobb célom az, hogy akkora házat építsek a faluba, amelyik egy méterrel kisebb mint a templom, hogy a faluban csak az Isten legyen fölöttem. Példát szeretnék teremteni a fiataloknak, hogy nem kell elmenni külföldre dolgozni, mert itthon is tud az ember nagyot alkotni, persze ha akar. Szeretném, hogy Erdővidék fiataljai ne a távoli országok, vagy akár a románságot erősítsék szakmai tudásukkal, hanem együtt lendítsük fel szeretett környékünket és emeljük a megélhetési színvonalat.